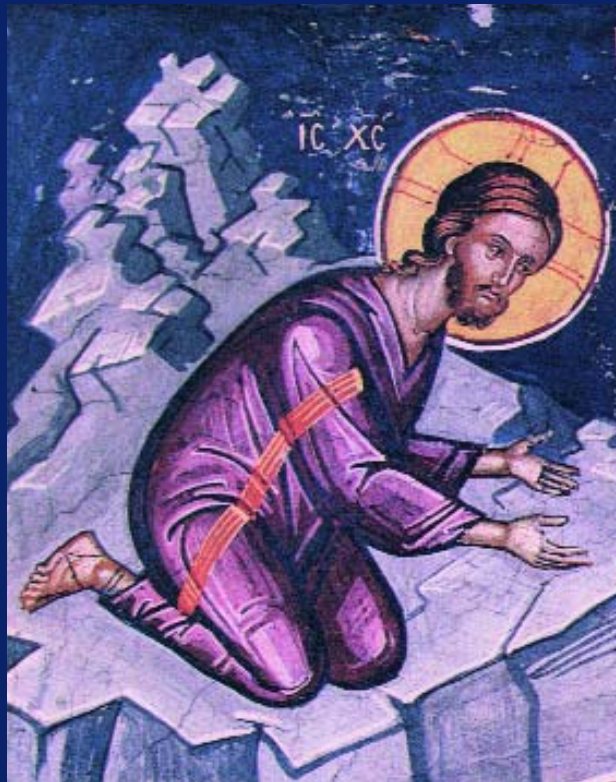

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΕΥΧΟΣ 33ο ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2006

Ἡ ἀνάγκη τῆς προσευχῆς

Ἐκείνη ἡ ἀνάγκη εἶναι τὸ πρῶτιστο καὶ σπουδαιότατο μέσο ἀγώνα. Μάθε νὰ προσεύχεσαι καὶ τότε μπορεῖς νὰ νικήσεις ὅλες, καὶ τίς πιὸ καταστροφικές, δυνάμεις πού μπορεῖς νὰ φανταστεῖς καὶ πού σοῦ στήνουν παγίδες γιὰ νὰ πέσεις.

Ἡ προσευχή εἶναι τὸ ἕνα φτερό, ἡ πίστη εἶναι τὸ ἄλλο. Καὶ τὰ δύο μαζί σέ ἀνυψώνουν στὸν οὐρανό. Μόνο μὲ ἕνα φτερό κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πετάξει. Προσευχή χωρὶς πίστη εἶναι τόσο ἀδιανόητη, ὅσο καὶ πίστη χωρὶς προσευχή. Ἄλλὰ ἂν ἡ πίστη σου εἶναι πολὺ ἀδύνατη, τότε μπορεῖς νὰ λές καὶ νὰ ζαναλές χωρὶς σταματημό: «Κύριε, πρόσθεσε μοι πίστιν». Μιά τέτοια προσευχή σπάνια δὲν εἰσακούγεται. Ὁ κόκκος τοῦ σιναπιοῦ, λέει ὁ Κύριος, μεγαλώνει καὶ γίνεται μεγάλο δέντρο.

Ἐκεῖνος θέλει νὰ ἔχει ἥλιο καὶ ἀέρα, ἀνοίγει τὸ παράθυρο. Θὰ ἦταν τρέλλα νὰ κάθεται κανένας πίσω ἀπὸ τὰ κατὰκλειστα παράθυρα μὲ στόρια καὶ νὰ λέει: «Δὲν ὑπάρχει καθόλου φῶς, δὲν ὑπάρχει καθόλου ἀέρας γιὰ νὰ ἀναπνεύσω». Ἡ εἰκόνα αὐτῆ σοῦ δείχνει πιὸ παραστατικά τὸ ἔργο τῆς προσευχῆς. Ἡ δύναμη ἢ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ εἶναι προσιτὴ σέ ὅλους καὶ σέ κάθε μέρος, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνεις μέτοχος τῆς ἂν δὲν τὴν ποθεῖς καὶ δὲν ἐνεργεῖς σύμφωνα μ' αὐτὸ σου τὸν πόθο.

Ἡ προσευχή εἶναι ἐνέργεια. Προσεύχομαι, σημαίνει ἐνεργῶ στὸν ὑψιστο βαθμό. Γιὰ κάθε εἶδος δραστηριότητος χρειάζεται ἀσκηση. Μιλώντας κανεὶς μιά ξένη γλώσσα τὴ μαθαίνει καλά. Καὶ προσευχόμενος μαθαίνει κανεὶς νὰ προσεύχεται. Χωρὶς προσευχή ἀποκλείεται νὰ βρεῖς ὅ,τι ζητᾶς. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ βάση γιὰ κάθε προσπάθεια πού κατατείνει πρὸς τὸν Θεό. Ἡ πρώτη φλόγα ἀνάβει μὲ τὴν προσευχή. Ἡ προσευχή στέλνει τὴν πρώτη προαίσθηση γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ ζητήσῃ κανεὶς καὶ αὐτὴ ξυπνάει καὶ διεγείρει τὴ διάθεση γιὰ νὰ προχωρήσῃ πιὸ πέρα.

Ἡ προσευχή εἶναι τὸ θεμέλιο τοῦ κόσμου λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακας. Ἡ προσευχή εἶναι τὸ μέσον σχετισμοῦ καὶ ἑνώσεως μὲ τὸ Θεό. Εἶναι ἡ γέφυρα πού ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπ' τὸ σαρκικό ἐγώ του καὶ τοὺς πειρασμούς του, στὸ πνευματικό του ἐγώ καὶ τὴν ἐλευθερία. Εἶναι ἕνα ὄπλο ἄμυνας ἐναντίον τῶν «μεριμνῶν τοῦ βίου καὶ τῆς ἀπελπισίας». Ἡ προσευχή ἐκμηδενίζει τὴ θλίψη καὶ χαλιναγωγεῖ τὴν ὀργή. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ τροφή τῆς ψυχῆς καὶ ὁ φωτισμός τοῦ νοῦ. Ἡ προσευχή φέρνει στὸ παρόν τὴ μέλλουσα χαρά. Γι' αὐτόν, πού προσεύχεται ἀληθινά, ἡ προσευχή εἶναι ἡ κρίση καὶ τὸ κριτήριο τοῦ Μοναδικοῦ Κριτῆ πρὶν ἀπὸ τὴ Μέλλουσα Κρίση. Καὶ τὸ κριτήριο αὐτὸ βρίσκεται τὴ στιγμή αὐτῆ στήν

καρδιά του προσευχόμενου.

Ἡ προσευχή καί ἡ ἐγρήγορη εἶναι τό ἴδιο πράγμα, γιατί μόνο ὅταν προσεύχεσαι, μπορεῖς νά σταθεῖς στήν πύλη τῆς καρδιάς σου. Τό ἄγρυπνο μάτι ἀντιδρᾷ ἀμέσως καί γιά τό ἐλάχιστο πού θά φανεῖ στό ὀπτικό του πεδίο. Τό ἴδιο κάνει καί ἡ καρδιά πού «προσκαρτερεῖ» στήν προσευχή.

Ἡ ἀράχνη κάθεται στή μέση ἀπό τό δίχτυ της καί καταλαβαίνει ἀμέσως καί τό παραμικρότερο ἔντομο πού πέφτει σ' αὐτό. Τό σκοτώνει παρευθύς. Τό ἴδιο κάνει καί ἡ προσευχή στήν καρδιά σου. Μόλις τό ἐλάχιστο κίνημα τῆς καρδιάς σου πληροφορήσει τήν προσέγγιση

ἑνός ἐχθροῦ, ἀμέσως ἡ προσευχή τόν ἀφανίζει.

Παραμέληση τῆς προσευχῆς σημαίνει ὅ,τι ἡ ἐγκατάλειψη τῆς σκοπιᾶς. Ἡ θύρα μένει ἀφύλακτη, ἀνοικτή γιά τούς κακοποιούς, πού ὁρμοῦν μέσα στήν καρδιά καί λεηλατοῦν τούς θησαυρούς πού ἔχουμε ἐκεῖ μαζέψει. Ὁ ληστής δέ θέλει πολλή ὥρα γιά νά συμπληρώσει τό καταστρεπτικό ἔργο του. Ἡ ὄργη π.χ. μπορεῖ νά τά καταστρέψει ὅλα σέ μιά μονάχα στιγμή.

(Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Τίτο Κολλιάντερ, Ὁ Δρόμος τῶν ἀσκητῶν, ἐκδόσεις Ἀκρίτας)

Καλοκαιρινός αὐτοσχεδιασμός

Πάει τό καλοκαιράκι, πέρασε. Ἔφυγε ἀφήνοντας μιά γνώριμη γλυκόπικρη γεύση. Γλυκειά ὅπως οἱ προσδοκίες πού ἔφερε στήν ἀρχή του, ἐλπίδες ὅτι θά ἀγγίζουμε τό ἀνέφικτο, τ' ὄνειρικό τοπίο τοῦ δικοῦ μας προσωπικοῦ νόστου. Πικρή, διότι δέν τό φτάσαμε, ἡ Ἰθάκη μᾶς περιμένει ἀκόμη· αὐτό πού ἀπέμεινε εἶναι ἡ πίκρα, τέτοια ὅπως ἡ πίκρα γιά μιά χαμένη νεότητα, ἕνα χαμένο ἔρωτα, μιά χαμένη πατρίδα. Ἀναλωθήκαμε στό κυνήγι τῶν ἀναλωσίμων, ξεχάσαμε νά ἀναζητήσουμε τόν παράδεισο καί φέτος. Ἄς εἶναι.

Ἔρχεται ὀλοταχῶς τό φθινόπωρο,

ῶραῖο ναί μέν καί ἀτμοσφαιρικό, παρ' ὅλα ταῦτα αὐτός ὁ ἀρχέγονος φόβος γιά τό σκοτάδι πού ἐνυπάρχει στό ἀνθρώπινο γένος, τώρα μεγαλώνει καθώς μικραίνουν οἱ μέρες. Φόβος ὅτι τό σκοτάδι θά νικήσει καί ὁ ἥλιος δέν θ' ἀνατείλει πιά, ὅτι ἡ στέρση τοῦ φωτός καί τῆς εὐημερίας θά εἶναι μόνιμη, ὅτι ἡ τροφή θά λείψει. Φόβος, ἄγχος ἐπιβίωσης, αἴσθημα ὅτι κάτι κακό θά συμβεῖ.

2006 κι ἐμεῖς οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι πνίγουμε τοῦτα τά ἀρχέγονα ἄγχη στους βάλτους τῆς ξενέρωτης καθημερινότητάς μας. Τηλεόραση, δόση δανείου, «μαχαιρώματα» μέ τούς

συναδέλφους στή δουλειά. Τουλάχιστον ἂν εἶχαμε τήν τόλμη νά σταθοῦμε ἀπέναντι στήν γονιδιακή μας παρακαταθήκη θά ψάχναμε νά βροῦμε καί τόν τρόπο νά τήν ἀντιμετωπίσουμε καί ὄχι νά τήν ἀφήνουμε νά μᾶς σιγοτρῶει σάν τό σαράκι· ἔρμαια γινόμαστε τῶν ἐποχῶν καί τοῦ καιροῦ, τῶν κινήσεων τῶν ἀστρων καί τῆς σελήνης, τῶν γονιδίων καί τῶν ὁρμονῶν.

Φαίνεται πῶς γι' αὐτό καί εἶναι τόσο τῆς μόδας ὁ νεοπαγανισμός. Ὁ ἀρχαῖος ἄνθρωπος γιά νά γλιτώσει ἀπό τίς φοβίες του, ἔσφαζε κοκκόρια γιά νά ἐξευμενίσει τούς Θεούς ἢ ἔψαχνε νά βρεῖ τά μελλούμενα σά ὀστᾶ τους. Τώρα κάποιιοι βρίσκουν γοητευτικό αὐτόν τόν τρόπο «θεραπείας» τῆς ψυχῆς. Μά πῶς μπορεῖ τώρα νά νικηθεῖ ἡ ἀρρώστεια παρηγορώντας τόν ἀσθενή; Διότι, ἂν ὁ Χάρος εἶναι φερ' εἰπεῖν ἡ ἀσθένεια (ἢ ἂν θέλετε ὁ φόβος τοῦ θανάτου), τό νά σφάζεις ἕνα κοκκόρι δέν σημαίνει ἀπολύτως τίποτα· ἔρχεται ὁ Χάρος φουριόζος μέ τό δρεπάνι του καί μὴν τόν εἶδατε τόν Παναγή!

Ἄγῳρια καί κορίτσια τά τρώει ἡ μαύρη γῆς, παιδάκια ματαμορφώνονται σέ χρόνο δὲ σέ γεροντάκια, οἱ ὑπόλοιποι στή βιοπάλη κι ὅλο αὐτό τό σκηνικό νά ἐπαναλαμβάνεται αἰώνια μέχρι τό τέλος τοῦ κόσμου, ἕνας παράλογος κύκλος ὅπου κανεῖς δέν πρέπει νά ρωτήσῃ τό γιατί πρέπει νά

συμβαίνει. Ἀλήθεια γιατί;

Ἀλλά ἄς ἐπανέλθουμε στό καλοκαίρι καί μάλιστα στήν ἀρχή του, τότε πού ὁ χειμῶνας φαντάζει πολύ μακρινός. Πρῶτη Ἰουνίου, ἑπτὰ ἢ ὦρα. Τό πρῶτ' σέ μιά ἀκρογιαλιά· δίχως τουρίστες κι ἀντηλιακά. Φυσάει ἕνα δροσερό ἀεράκι, ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνια κι ἐμεῖς δέν τό παίρνουμε ἀπόφαση νά βουτηξοῦμε διότι κρυώνουμε. Ἀπλά τά πράγματα. Ἄ! καί εἴμαστε ἕνα παιδί, ἕνα μικρό παιδί σέ μιά ἔρημη ἀκρογιαλιά.

Ξεκινάει ἡ πιό θερμή ἐποχή τοῦ ἔτους. Ἀρχίζει τό γλέντι. Ἡ μεγάλη σπατάλη ξεκινᾷ. Σπάταλα ξεχύνεται τό φῶς καί ἡ ζέστη. Ποιός μπορεῖ νά τά διατηρήσει; Δέν θά κρατήσουν πιό μετά. Τά φρούτα ὠριμάζουν σά δένδρα καί πέφτουν. Πεπόνια, καρπούζια, ροδάκινα, σῦκα, σταφύλια, ἀμύγδαλα. Φτάνουν γιά ὅλους, φᾶτε. Κάποια δέν θά γλιτώσουν, θά σαπίσουν, ἀλλά δέν μᾶς νοιάζει, ἔτσι θέλουμε, νά πάνε χαράμι, νά πεταχθοῦν.

Σπάταλα καί οἱ ἄνεμοι φυσοῦν πρὸς τά τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα. Παρασέρνουν ἀνθρώπους, πηνά καί καραβάκια σ' ἕναν τρελλό, συρτό χορό.

Ἡ ζέστη μεθάει, ζαλίζει, ἀφυδατώνει. Νιώθουμε νά μᾶς σαλεύει τό λογικό, ὡσάν νά ἔχουμε πέσει στό βαρέλι μέ τή ρακή. Τό πανηγύρι, καλά κρατεῖ.

Πρῶτη διδάξασα ἡ Μαρία

Μαγδαληνή. Στήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, 22 Ἰουλίου, τιμᾶται ἡ μνήμη της. Σπάταλα κι αὐτή ξόδευε τό πολῦτιμο μῦρο στά πόδια τοῦ Χριστοῦ. Σπάταλη, δέν ξέρεי τί πάει νά πεῖ οἰκονομία.

Ὅταν συμμετέχεις σ' ἓνα τρελλό πανηγύρι, ὅπου τρῶς, πίνεις καί χορεύεις ὁ χρόνος δέν ἔχει τόση σημασία. Τό τώρα, τό πρίν, τό μετά, ἔνοποιοῦνται σίς ἀδιάλλιπτες γῦρες τοῦ χοροῦ. Ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου, τῆς φθορᾶς, τοῦ θανάτου καταργεῖται, ἀχρηστεύεται. Πάνω στήν ἔκσταση εἶναι τό τελευταῖο πράγμα πού σκέφτεται κανείς. «Ἄγγελος πρωτοστάτης... ἐξίστατο καί ἴστατο, κραυγάζων πρὸς αὐτήν...» διαβάζουμε στούς Χαιρετισμούς. Ἄνθρωποι καί

Ἄγγελοι μαζί στό ἑκστατικό γλέντι.

Ὅταν περνᾶς καλά, τό σκοτάδι ἐξαφανίζεται. Ἐπιτρέψτε μου νά διευκρινίσω αὐτό τό «περνᾶς καλά» μέ κάποιους ἐτυμολογικούς αὐτοσχεδιασμούς: Καλο-καίρι. Καλή-ῶρα. Κάλεσμα τῆς ὠραιότητος. Καιρός τοῦ κάλλους καί καιρός τῆς κλήσεως. Ὅπως λέει καί ὁ ψαλμωδός: «Ἄκουσον, θύγατερ, καί ἴδε, καί κλῖνον τό οὖς σου... καί ἐπιθυμήσει ὁ Βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου».

Τό καλοκαίρι δέν περνᾶ, δέν φεύγει. Γιορτάζει κάποιος μέγας Βασιλεὺς κι ὅλη ἡ γῆς γιορτάζει. Ποιός εἶναι ἄραγε αὐτός ὁ Βασιλεὺς πού ἐξουσιάζει ὅλο τό σύμπαν; «Κύριος, κραταιός καί δυνατός· Κύριος τῶν δυνάμεων». Ἡ κοίμησις τῆς Θεοτόκου τό

εἴμαστε νά ἐπιλέξουμε τό ποῦ καί τό πῶς θά ζήσουμε καί ὁ ἐγκλωβισμός μας στήν πεζότητα μᾶς φαίνεται ὅτι δέν εἶναι αὐτό πού πραγματικά εἶναι· ἐπιλογή δηλαδή. Κι ἄς μή ξεχνοῦμε ὅτι σ' ὅποια πολιτεία ἐπιλέξουμε τελικά νά ζήσουμε, σέ αὐτῆς τοὺς νόμους καί κανόνες θά ὑποταχθοῦμε. Στούς νόμους τῆς φύσης δηλαδή ἢ στοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ.

Γιά τό τέλος μιᾶ εἰκόνα καλοκαιριοῦ.

Ἄνεμελα παιδιά παίζουν στήν ἀκρογιαλιά. Ξένοιαστα, ἀφημένα στά χέρια τοῦ πατέρα τους, δέν

κορυφαῖο γεγονός τοῦ καλοκαιριοῦ. Μά πόσοι ἀπό ἐμᾶς τό ἔζησαν σ' ἀλήθεια. Ποιοί εἶναι οἱ πολίτες αὐτῆς τῆς πολιτείας ὅπου βασιλεύει ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης;

Γιά κάποιους τό κορυφαῖο γεγονός τοῦ καλοκαιριοῦ ἦταν οἱ θερινές ἐκπτώσεις καί γιά ἄλλους τό τετραήμερο στή Σαντορίνη. Ἴσως δέν ἔχουμε συνειδητοποιήσει τό πόσο ἐλεύθεροι

τά νοιάζει τό μετά. Ὁ πατέρας θά φροντίσει γι' αὐτά. Ἡ μάνα ἐτοιμάζει τό φαΐ. Θά ῥθουν πεινασμένα. Θά τό βροῦν ζεστό καί νόστιμο. Ἄφοῦ φᾶνε θά τρέξουν νά συνεχίσουν τό παιχνίδι τους. Ἡ μάνα θά μαζέψει τό τραπέζι ἐνῶ θά τά προσέχει ὅπως πάντα, μέ τά διακριτικά, ἄγρυπνα μάτια τῆς.

Μαρία Βεριγάκη

Περί ἀποχωρισμοῦ καί ἄλλων δαιμονίων

Τελείωσαν πιά οἱ διακοπές - πρὸς μεγάλη ἀνακούφιση κάποιων μητέρων πού ἀνυπομονοῦν νά ζαναμαντρώσουν τὰ ἀεικίνητα βλασάρια τους στό σχολεῖο. Ἐκτός ἀπὸ ὀρισμένους τυχερούς, οἱ ὑπόλοιποι κοινοὶ θνητοὶ ἐπιστρέφουμε σιγά-σιγά στὶς ὑποχρεώσεις μας ὁ καθένας, σὴν σχολή, στό διάβασμα, ἀπενίζοντας τὴν ἐπερχόμενη ἐξεταστική περίοδο μέ ἐλπίδα - ἢ μέ τρόπο, ἐνδεχομένως.

Φορτώνουμε, λοιπόν, τὶς ἀποσκευές στό μεταφορικό μέσο πού θά μᾶς φέρει πίσω στὴν ἔδρα μας καί ἐγκαταλείπουμε τὸ θέρετρο ὅπου παραθερίσαμε -τό ὅτι γιὰ πολλοὺς αὐτὸ ταυτίζεται μέ τὸ χωριό τους, δέν τὸ κάνει λιγότερο σημαντικό. Παρ' ὅλο πού μιά καινούρια, πολλά ὑποσχόμενη χρονιά, ξεκινᾶει, γεμάτη ἐρεθίσματα, νέες συγκινήσεις καί δημιουργικότητα, δέ γίνεται νά μὴν ἀναπολοῦμε μοναδικές στιγμές καί ἐντυπώσεις. Ἀφήνουμε πίσω οἰκογένεια, παλιούς καί νέους φίλους, πού ἀρχίζουν νά μᾶς λείπουν πρὶν καλά-καλά χαθοῦν ἀπὸ τὰ μάτια μας. Τοὺς ἀποχαιρετᾶμε μέ ἀνάμεικτα συναισθήματα: θλίψη («πόσο καιρὸ θά κάνουμε ἄραγε νά ζανασυ-ναντηθοῦμε;»), νοσταλγία («περνούσαμε τόσο ὠραία, γιατί νά τελειώσει αὐτό;»), ἐλπίδα («μακάρι νά μὴ μέ ξεχάσουν!»), ἀλλὰ καί φόβο («θὰ εἴμαστε οἱ ἴδιοι ἄραγε, ἢ θὰ ἔχουμε ἀλλάξει ὅλοι ὅταν ζανασυναντηθοῦμε;»).

Ὅπωςδήποτε, τὸ νά ἀποχωρίζεσαι πρόσωπα πού σημαίνουν πολλά γιὰ

σένα, δέν εἶναι οὔτε εὐχάριστο, οὔτε καί εὐκόλο. Ἄπὸ 'κεῖ πού εἶχες συνηθίσει νά εἶσαι μέρος τῆς καθημερινότητάς σου καί ἐκεῖνα μέρος τῆς δικῆς σου, ἔχεις νά ἀντιμετωπίσεις τὸ κενὸ πού δημιουργεῖ ἡ ἀπομάκρυνση, νά προσπαθήσεις νά βρεῖς πῶς θά μετριάσεις τὸ αἶσθημα τῆς ἐγκατάλειψης. Ἄν καί ξέρεις ὅτι εἶναι θέμα χρόνου νά ζαναβρεθεῖτε, δέ μπορεῖς νά ἀπαγκιστρωθεῖς ἀπὸ τὸ «τώρα». Καί «τώρα», ἡ ἀμεσότητα τῆς ἀπώλειας μοιάζει τρομαχτική, ἰσοπεδωτική.

Πρὶν δέσεις τὴν πέτρα στό λαιμό σου, ὅμως, σταμάτα καί σκέψου ὅτι, ὅπως κάθε νόμισμα, ἔχει καί τοῦτο δυὸ ὄψεις. Ὁ ἀποχωρισμὸς, ὅσο κι ἂν μοιάζει μέ μικρὸ θάνατο, ἔχει καί αὐτὸς τὰ θετικά του: ἡ ἀπόσταση δίνει τὴν εὐκαιρία νά ἀναζωπύρωσεις τὴ σχέση μέ τὸν ἄλλο, μέσα ἀπὸ τὴν προσμονή τῆς ἐπανασύνδεσης. Εἶναι ὁμορφο νά ξέρεις ὅτι καί ἐκεῖνος, ὅπως ἐσύ, θά περιμένει μέ λαχτάρια τὴ στιγμή πού θά ζαναἰδωθεῖτε. Ἀναστέλλεται ἡ φθοροποιὸς ἐπίδραση τῆς συχνῆς ἐπαφῆς, πού μπορεῖ νά γεννήσει τὴν πλήξη. Δηλαδή, ὅπως λέει ὁ τὰ πάντα γνωρίζων λαός, «καλύτερα, νά λένε “ποῦ ἔν τόνε”, παρά νά λένε “νά ἔτονε”».

Κυρίως, αὐτὸ πού μπορεῖ πράγματι νά λειτουργήσει παρηγορητικά, εἶναι ἡ σκέψη ὅτι, ὅσο μακριά καί ἂν βρεθοῦμε, δέν παύουμε νά ἀποτελοῦμε τμήματα ἐνός εὐρύτερου, ἀδιάσπαστου συνόλου, μέλη ἐνός σώματος, τοῦ ὁποίου ἔχουμε γίνει κοινωνοί. Αὐτὴ ἡ

γήσεις για τή μακροχρόνια σιωπή.

Τί γίνεται ὅμως ὅταν ἡ σιωπή, ἐκτός ἀπό μακροχρόνια, εἶναι καί μόνιμη, ὅταν ὁ ἀποχωρισμός ταυτίζεται στήν κυριολεξία μέ τό θάνατο; Λογικό εἶναι στήν ἀρχή νά νιώθουμε σάν νά πέρασε ἀπό πάνω μας ἕνα παλιρροϊκό κύμα πού, ἀφοῦ σάρωσε τά πάντα, μᾶς ἄφησε ἐκεῖ, ἀνίκανους νά συνειδητοποιήσουμε τί συνέβη, ἀνήμπορους νά σκεφτοῦμε ὀπιδήποτε, ἐκτός ἀπό τήν ἀπουσία, πού δέ θά πάρει τέλος αὐτή τή φορά. Τό ἀγαπημένο πρόσωπο ἔφυγε, δέ θά συμμετάσχει πιά σίς χαρές καί σίς λύπες μας, δέ θά δεῖ τίς προόδους μας, δέ θά ἀκούσει τή συγγνώμη πού δέν προλάβουμε νά

πούμε; εἶναι ἀπόν.

Ἄπόν; Εὐτυχῶς ἡ πίστη ἔρχεται νά τό διαψεύσει, χαρίζοντάς μας τήν παραμυθία πού τόσο χρειαζόμαστε. Εὐτυχῶς δέν ἀρκεῖ ἡ νέκρωση τοῦ φθαρτοῦ σώματος γιά νά διακόψει τήν κοινωνία. Ἄν ἡ ἀπελπισία δέ μᾶς τυφλώσει, θά καταλάβουμε ὅτι ὑπάρχουν ἀκόμα δίαυλοι ἐπικοινωνίας μέ τόν ἐκλιπόντα, ὅτι μπορούμε καί πρέπει, τώρα περισσότερο ἀπό ποτέ, νά τόν κάνουμε περήφανο. Καί ἴσως αὐτό νά σταθεῖ ἀφορμή νά ἐνεργοποιηθοῦμε λίγο περισσότερο, πρὶν ἡ ἀδράνεια τοῦ ἐνός μέλους προκαλέσει ἀγκύλωση σέ ὄλοκληρο τό σῶμα.

Μαρία Ἀκρασάκη

κοινωνία ἐξασφαλίζει μία ἐπικοινωνία οὐσιαστικότερη καί ἀπό τήν καθημερινή, ἀκόμα, τηλεφωνική συνομιλία. Γιατί, ἂν λείψει ἡ πρώτη, ἡ δεύτερη δέ θά ἔχει οὐσία. Ἐνῶ οἱ ἀόρατες κλωστές πού μᾶς δένουν μεταξύ μας μέσα στό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας δέ θά σπάσουν, ἔστω καί ἂν οἱ συγκυρίες ἐμποδίσουν, γιά μεγάλο χρονικό διάστημα, νά μάθουμε νέα ὁ ἕνας γιά τόν ἄλλο. Εἶναι σά μία φωτιά πού καίει χωρίς νά χρειάζεται νά τήν τροφοδοτοῦμε συνεχῶς μέ καύσιμα, γιατί κάποιος ἄλλος φροντίζει γιά τή συντήρησή της καί ὄχι ἐμεῖς μέ τίς πεπερασμένες ἀνθρώπινες δυνάμεις μας. Ὅταν ὑπάρχει αὐτή ἡ κοινωνία, ὁ ἕνας χαίρεται καί εὐχεται γιά τόν ἄλλο ἀπό μακριά, χωρίς παράπονα καί παρεξη-